

„RAUHANOHJELMASTA”

„Zimmerwaldilaisten” toisen kansainvälisen konferenssin⁶¹ päiväjärjestykseen asetettuja tärkeimpiä kysymyksiä on kysymys sosialidemokraattisesta „rauhanohjelmasta”. Tutustuttaaksemme lukijan heti tämän kysymyksen todelliseen *olemuksen* esitämme sitä koskevan lausunnon, jonka on antanut Kautsky, II Internationalen arvovaltaisista edustajista ja kaikkien maiden sosialishoviniistien arvovaltaisista puolustajista.

„Internationale ei ole kelvollinen ase sota-aikana; se on oikeastaan rauhan ase... Taistelu rauhasta, luokkataistelu rauhan aikana” („Neue Zeit” * 27. XI. 1914). „Kaikissa niissä rauhanohjelmissä, joita tähän mennessä on kaavailtu Internationalen puitteissa, Kööpenhaminan, Lontoon ja Wienin ohjelmissä, vaaditaan kansakuntien itsenäisyyden tunnustamista ja aivan oikeutetusti. Tuon vaatimuksen tulee olla kompassinamme nykyisessä sodassa” (sama, 21. V. 1915).

Nämä muutamat sanat ilmaisevat mainiosti sosialishoviniistien kansainvälisen yhdistymisen ja sovinnon „ohjelman”. Jokainen tietää, että Wienissä pitivät istuntoa Sudekumin ystävät ja kannattajat, jotka toimivat täysin hänen hengessään ja puolustavat Saksan imperialismia „isänmaan puolustuksen” varjolla. Lontoossa taas pitivät istuntoa ranskalaiset, englantilaiset ja venäläiset Sudekumit, jotka puolustavat saman tekosyn nojalla „omaa” kansallista imperialismia. Sekä lontoolaisten että wieniläisten sosialishoviniismin sankarien todellisen politiikan tarkoituksena on todistaa oikeaksi osallistuminen imperialistiseen sotaan,

* — „Uusi Alka”. *Toim.*

todistaa oikeaksi se, että ranskalaiset työläiset murhaavat saksalaisia työläisiä ja saksalaiset ranskalaisia selvittääkseen sen, millä kansallisella porvaristolla tulee olla etuoikeus ryöstää vieraita maita. Tämän todellisen politiikkansa naamioimista ja työläisten pettämistä varten Lontoon ja Wienin sankareilla on apunaan se *fraasi*, että he muka „hyväksyvät” „kansakuntien itsenäisyyden” eli, toisin sanoen, hyväksyvät kansakuntien itsemääräämisen, eivät hyväksy aluevaltauksia j.n.e. y.m.s.!

On päivänselvää, että tuo „hyväksyminen” on huutavaa valhetta, mitä halpamaisinta ulkokultaisuutta, kun kerran todistellaan oikeutetuksi osallistuminen sotaan, jossa *kummankin* puolen tarkoituksena on kansakuntien orjuuttaminen eikä niiden itsenäisyys. Ja nyt arvovaltainen Kautsky *siunaa* ulkokultaisuuden sen sijaan, että toisi ilmi, paljastaisi ja tuomitsisi sen. Sosialismin kavaltaneiden shovinistien yksimielinen pyrkimys pettää työläisiä todistaa Kautskyn mielestä Internationalen „yksimielisyyttä” ja elinvoimaisuutta rauhankysymyksen suhteen!!! Kautsky muuttaa törkeän, kouraantuntuvan, silmiinpistävän ja työläisille ilmeisen kansallisen ulkokultaisuuden hiotuksi, naamioiduksi ja työläisiä pettäväksi kansainväliseksi ulkokultaisuudeksi. Kautskyn politiikka on työväenliikkeelle sata kertaa vahingollisempaa ja vaarallisempaa ja Kautskyn ulkokultaisuus sata kertaa inhottavampaa kuin Südekumin.

Eikä kysymys ole suinkaan vain Kautskysta, sillä samantyyppistä politiikkaa harjoittavat itseasiassa Axelrod, Martov ja Tshheidze Venäjällä, Longuet ja Pressemanne Ranskassa, Treves Italiassa j.n.e. Tämän politiikan objektiivinen merkitys on siinä, että sen avulla pidetään yllä porvariston valheita työväenluokassa ja juurrutetaan porvarillisia aatteita proletariaatin keskuuteen. Ilmeistä on, että toisaalta Südekum ja toisaalta Plehanov kertailevat vain „oman” kansakuntansa kapitalistien porvarillisia valheita, mutta se, että Kautsky *siunaa nuo samat* valheet ja ylentää ne „yksimielisen” Internationalen „korkeimmaksi totuudeksi”, ei ole yhtä ilmeistä. Porvaristohan haluaa juuri sitä, että työläiset pitäisivät Südekumeja ja Plehanoveja arvovaltaisina, yksimielisinä, vain väliaikaisesti eri mieltä olevina „sosialisteina”. Porvaristo haluaa juuri sitä, että puhumalla rauhasta ulkokultaisia fraaseja, sisällyksettömiä, mihinkään velvoittamattomia fraaseja, *vieroitettaisiin* työläiset vallan-

kumouksellisesta taistelusta sodan aikana, että heitä tuuditeltaisiin ja lohduteltaisiin sellaisilla toiveilla kuin „rauha ilman aluevaltauksia”, demokraattinen rauha y.m. j.n.e.

Huysmans on vain popularisoinut Kautskyn rauhanohjelmaa lisäämällä siihen sovinto-oikeudet, ulkopoliittikan demokratisoinnin y.m.s. Mutta sosialistisen rauhanohjelman ensimmäisenä ja peruspykälänä tulee olla proletariaattiin kohdistuvaa porvarillista vaikutusta *voimistavan* kautskylaisen rauhanohjelman *ulkokultaisuuden paljastaminen*.

Palautamme mieleen sosialistisen opin peruskäsitteet, joita kautskylaiset vääristelevät. Sota on sen saman politiikan jatkamista väkivaltakeinoin, jota sotivien valtojen vallassaolevat luokat harjoittivat jo kauan ennen sotaa. Rauha on *saman* politiikan jatkamista *ottamalla huomioon* ne osapuolien voimasuhteissa tapahtuneet muutokset, joita sotatoimet ovat aiheuttaneet. Sota sinänsä ei voi muuttaa sitä suuntaa, johon politiikka oli kehittynyt ennen sotaa, vaan ainoastaan *jouduttaa* tuota kehitystä.

Vuosien 1870—1871 sota oli Saksan vapauttamista ja yhdistämistä tavoitelleen edistyksellisen porvarillisen (jo vuosikymmeniä kestäneen) politiikan jatkamista. Napoleon III:n murskaaminen ja kukistaminen jouduttivat tuota vapauttamista. Senaikainen sosialistien rauhanohjelma oli tuon edistyksellisen porvarillisen lopputuloksen huomioonottamista, demokraattisen porvariston tukemista: Ranskaa ei saanut ryöstää, kunniallinen rauha tasavallan kanssa.

Mutta kuinka hassua onkaan yrittää „toistaa” orjallisesti tuo esimerkki vuosien 1914—1916 imperialistisen sodan oloissa. Tämä sota on liika kypsän, taantumuksellisen, maailmaa ryövänneen, siirtomaita anastaneen j.n.e. porvariston politiikan jatkamista. Porvarillisten suhteiden maaperällä tämä sota *ei voi*, objektiivisen tilanteen vuoksi ei voi, johtaa mihinkään demokraattiseen „edistykseen”, vaan ainoastaan yleensä kaikenlaisen sarron, m.m. kansallisuussarron voimistumiseen ja laajenemiseen — ja niin on käyvä, päättyköön sota miten tahansa.

Silloinen sota joudutti kehitystä demokraattiseen, edistykselliseen porvarilliseen suuntaan: Napoleon III:n kukistamista ja Saksan yhdistämistä. *Nykyinen* sota jouduttaa kehitystä *vain* sosialistista vallankumousta kohti. *Silloin* oli demokraattista (porvarillista) rauhaa tavoittelevalla ohjelmalla *objektiivista* historiallista pohjaa. *Nyt* tuota pohjaa

ei ole, ja korupuheet demokraattisesta rauhasta ovat porvarillisia valheita, joiden objektiivisena tarkoituksena on vieroittaa työläiset käymästä vallankumouksellista taistelua sosialismin puolesta! *Silloin* sosialistit tukivat demokraattista rauhaa tavoittelevalla ohjelmallaan todellista laajaa, vuosikymmeniä vaikuttanutta porvarillis-demokraattista *joukkoliikettä* (Napoleon III:n kukistamiseksi, Saksan yhdistämiseksi). *Nyt* porvarillisten suhteiden maaperällä sosialistit auttavat demokraattista rauhaa tavoittelevalla ohjelmallaan porvaristoa *pettämään* kansaa, porvaristoa, joka haluaa saada proletariaatin luopumaan *sosialistisesta* vallankumouksesta.

Niin kuin puhumalla „isänmaan puolustuksesta” juurrutetaan petollisesti joukkoihin kansallisen vapaussodan ideologiaa, niin myös puhumalla demokraattisesta rauhasta salakuljetetaan *kiertoteitse* samaa porvarillista valhetta!

„Teillä ei ole siis minkäänlaista rauhanohjelmaa, te vastustatte siis demokraattisia vaatimuksia”, väittävät kautskylaiset keinoitellen sillä, että vähemmän tarkkaavaiset ihmiset eivät huomaa tuohon vastaväitteeseen sisältyvää olevien sosialististen tehtävien vaihtamista olemattomiin porvarillis-demokraattisiin tehtäviin.

Ehei, hyvät herrat, me vastaamme kautskylaisille. Me *kannatamme* demokraattisia vaatimuksia, *vain* me taistellemme *vilpittömästi* niiden puolesta, sillä objektiivinen historiallinen tilanne ei salli asettaa niitä muuten kuin sosialistisen vallankumouksen yhteydessä. Ottakaa esimerkiksi se „kompassi”, jota Kautsky ja kumpp. käyttävät pettääkseen työläisiä porvariston hengessä.

Südekum ja Plehanov ovat „rauhan ohjelmasta” „yksimielisiä”: ei aluevaltauksia! kansakuntien itsenäisyyden puolesta! Ja huomatkaa, Südekumit *ovat oikeassa* sanoessaan, että Venäjän suhtautuminen Puolaan, Suomeen j.n.e. on aluevaltauksellista suhtautumista. Oikeassa on Plehanovkin sanoessaan, että samalla tavalla Saksakin suhtautuu Elsass-Lothringeniin, Serbiaan, Belgiaan y.m. maihin. Molemmat ovat oikeassa, eikö totta? Ja Kautsky „rakentaa sovintoa” saksalaisen Südekumin ja venäläisen Südekumin välille!!!

Mutta jokainen järkevä työläinen huomaa heti, että niin Kautsky kuin *molemmat* Südekumitkin ovat teeskentelijöitä.

Se on selvää. Jotta voisi olla sosialisti, ei ole suhtauduttava sovinnollisesti ulkokultaiseen demokratismiin, vaan on *paljastettava* se. Miten se pitäisi paljastaa? Hyvin yksinkertaisesti: kansakuntien itsenäisyyden „tunnustamista” voidaan pitää vilpittömänä *vain* silloin, kun sortavan kansakunnan edustaja on sekä ennen sotaa että sodan aikana vaatinut eroamisvapautta *hänen oman* „isänmaansa” sortamalle kansakunnalle.

Vain tämä vaatimus on marxilaisuuden mukainen. Lähtökohtanaan Britannian proletariaatin edut Marx esitti sen vaatiessaan vapautta Irlannille, olettaen samalla federaation mahdolliseksi eroamisen jälkeen, t.s. vaatien eroamisvapautta ei pirstomisen eikä eristäytymisen, vaan lujemman ja demokraattisemman yhteyden vuoksi. Aina kun on olemassa sorrettuja ja sortavia kansakuntia ja kun ei ole niitä erikoisia olosuhteita, jotka nostavat esiin vallankumouksellisdemokraattisia ja taantumuksellisia kansakuntia (sellaiset olosuhteet olivat esimerkiksi XIX vuosisadan 40-luvulla), Marxin Irlannin-politiikan tulee olla proletaarisen politiikan esikuvana. Ja imperialismi on juuri sitä aikakautta, jolloin kansakuntien jakaminen sortaviin ja sorrettuihin on oleellista ja tyypillistä, kun taas Euroopan taantumuksellisten ja vallankumouksellisten kansakuntien erottelu on kerrassaan mahdotonta.

Puolueemme asetti jo vuonna 1913 kansallisuuskysymystä koskevassa päätöslauselmassaan sosialidemokraattien velvollisuudeksi soveltaa itsemääräämis-käsitettä siinä mielessä kuin tässä on osoitettu. Ja vuosien 1914—1916 sota on osoittanut meidän olleen täysin oikeassa.

Ottakaamme „Neue Zeit” lehdessä 3. III. 1916 julkaistu Kautskyn viimeinen artikkeli. Hän sanoo suoraan olevansa *samaa mieltä* kuin Austerlitz, Itävallassa oleva tunnettu ja äärimmäinen saksalainen shovinisti, wieniläisen „Työväenlehden”⁶² toimittaja, nimittäin samaa mieltä siitä, ettei saa „sekoittaa toisiinsa kansakunnan itsenäisyyttä ja suvereenisuutta”. Toisin sanoen sorretuille kansakunnille riittää kansallinen autonomiakin „kansallisuuksien valtion” puitteissa, niille ei tarvitse välttämättömästi vaatia yhtäläistä oikeutta valtiolliseen itsenäisyyteen. Ja samalla, samassa artikkelissa Kautsky väittää olevan mahdotonta todistaa, että „Venäjän valtakuntaan kuulumisen on puolalaisille välttämätöntä”!!!

Mitä se merkitsee? Se merkitsee, että Hindenburgin, Südekumin, Austerlitzin ja kumpp. mieliksi Kautsky tunnustaa Puolan *vapaaksi eroamaan* Venäjältä, vaikka Venäjä onkin „kansallisuuksien valtio”, muttei sano mitään siitä, ovatko puolalaiset vapaita eroamaan Saksasta!!! Samassa artikkelissaan Kautsky julistaa Ranskan sosialistit internationalismista luopuneiksi sillä perusteella, että he tahtovat *sodan avulla* saada vapauden Elsass-Lothringenille. Kautsky on vaiti siitä, että saksalaiset Südekumit ja kumpp. luopuvat internationalismista, kun kieltäytyvät vaatimasta Elsass-Lothringenille vapautta erota *Saksasta!*

Kautsky käyttää sosialishovinisin ilmeiseen puolustamiseen sanontaa „kansallisuuksien valtio” — tätä sanontaa voidaan soveltaa sekä Englantiin, kun otetaan lukuun Irlanti, että Saksaan, kun otetaan lukuun Puola, Elsass y.m.l „Taistelu aluevaltauksia vastaan” on Kautskyn ansiosta muuttunut shovinistien kanssa solmittavan „*rauhan ohjelmaksi*”, törkeäksi teeskentelyksi. Ja samassa artikkelissa Kautsky kertailee imeliä Judushkan puheita: „Internationale ei ole milloinkaan lakannut vaatimasta asianomaisen väestön suostumusta valtakunnan rajoja siirrettäessä”. Eikö liene selvää, että Südekum ja kumpp. vaativat elsassilaisia ja belgialaisia „suostumaan” siihen, että heidät liitetään Saksaan, ja Austerlitz ja kumpp. vaativat puolalaisia ja serbialaisia „suostumaan” siihen, että heidät liitetään Itävaltaan?

Entä venäläinen Kautskyn kannattaja Martov? Hän on ruvennut gvozdevilaisten „Nash Golos”⁶³ lehdessä (Samara) todistelemaan sitä eittämätöntä totuutta, ettei kansakuntien itsemäärääminen vielä edellytä isänmaan puolustusta imperialistisessa sodassa. Mutta Martov on vaiti siitä, että venäläinen sosialidemokraatti luopuu itsemääräämisperiaatteesta, ellei hän vaadi isovenäläisten sortamille kansakunnille *eroamisvapautta*, ja ojentaa siten kätensä sovinnoksi Aleksinskeille, Gvozdeveille, Potresoveille ja Plehanoveille! Martov on vaiti siitä myös illegaalisessa lehdistössä! Hän polemisoi hollantilaista Gorteria vastaan, vaikka Gorter, joka on väärässä kieltäessään kansakuntien itsemääräämisen periaatteen, *soveltaa* sitä oikein vaatiesaan Hollannin Intialle *valtiollista riippumattomuutta* ja paljastaessaan sosialismin pettureiksi hollantilaiset opporunistit, jotka sitä vastustavat. Mutta Martov ei halua

väitellä sihteerikumppaninsa Semkovskin kanssa, joka yksin esiintyi 1912—1915 tästä kysymyksestä likvidaattorien lehdistössä ja *kielsi* eroamisoikeuden, kielsi yleensä itsemääräämisen!

Eikö ole selvää, että Martov „puolustaa” itsemääräämistä yhtä ulkokultaisesti kuin Kautskykin? Salaa samalla tavoin halunsa *päästä sovintoon* shovinistien kanssa?

Entä Trotski? Hän *puoltaa* jyrkästi itsemääräämistä, mutta hänkin esittää sen pelkkänä fraasina, sillä hän ei vaadi *kyseisen* kansallisen sosialistin „isänmaan” sortamille kansakunnille eroamisvapautta; hän *on vaitti* Kautskyn ja kautskyläisten ulkokultaisuudesta!

Moinen „taistelu aluevaltauksia vastaan” on työväen pettämistä eikä sosialidemokraattien ohjelman *selittämistä*, se on *asian kuittaamista sanahelinällä* eikä internationalistien velvollisuuden konkreettista osoittamista, se on myöntyminen nationalismin ennakkoluuloille ja sen omanvoitonpyynteille („me” kaikki, niin porvaristo kuin sosialishovinistitkin „hyödyimme” kansakunnan sortamisesta, jota „meidän” isänmaamme harjoittaa) eikä taistelua nationalismia vastaan.

Sosialidemokraattien „rauhanohjelman” tulee olla ennen kaikkea porvarillisten, sosialishovinististen sekä kautskyläisten rauhanfraasien ulkokultaisuuden paljastamista. Se on ensimmäinen ja tärkein seikka. Ilman sitä autamme tahtomatta tai tahtoen *pettämään* joukkoja. Meidän „rauhanohjelmamme” vaatii, että demokratian tärkeintä pykälää tässä kysymyksessä — aluevaltausten kieltämistä — sovellettaisiin käytännössä eikä vain sanoissa, että se palvelisi internationalistista propagandaa eikä nationalistista ulkokultaisuutta. Sen vuoksi on selitettävä joukoille, että aluevaltausten kieltäminen, *se on* itsemääräämisen tunnustaminen, on vilpittömpää vasta silloin, kun *jokaisen* kansakunnan sosialisti vaatii kansakuntansa sortamille kansakunnille eroamisvapautta. Positiivisena ohjelauseena, jolla vedetään joukot vallankumoukselliseen taisteluun ja tehdään selväksi, että „demokraattisen” rauhan saavuttaminen vaatii vallankumouksellisia toimenpiteitä, on asetettava ohjelause: kieltäytykää maksamasta valtion velkoja!

Ja lopuksi „rauhanohjelmamme” tulee olla sen selittämistä, että imperialistiset valtiot ja imperialistinen porvaristo *eivät voi* antaa demokraattista rauhaa. Sitä *tulee* etsiä

ja tavoitella — mutta *ei menneisyydestä*, ei sellaisesta utopiasta kuin *ei-imperialistinen kapitalismi* tai tasa-arvoisten kansakuntien liitto kapitalismin *vallitessa*, vaan *tulevaisuudesta*, proletariaatin sosialistisesta vallankumouksesta. Kehittyneimmissä imperialistisissa valtioissa ei voida ajaa läpi mitään demokraattista perusvaatimusta vähänkään laajemmassa mitassa ja pysyvästi muutoin kuin sosialismin lipun alla käytyjen vallankumouksellisten taistelujen *kautta*.

Ja proletariaattia pettää se, joka lupaa kansoille „demokraattisen” rauhan julistamatta samalla sosialistista vallankumousta ja hyväksymättä taistelua tuon vallankumouksen puolesta, taistelua jo sodan aikana.

„Sotsial-Demokrat” № 52,
maaliskuun 25 pnä 1916

Julkaistaan „Sotsial-Demokrat” lehdessä
tekstin mukaan